

මේසිය සූත්‍රය

(අං.නි. V, බ.ජ.නි., 372-378 පිට)

භාග්‍යවත් බුදුරජාණන් වහන්සේ එක් කලෙක වාලිකාපර්වත ප්‍රදේශයෙහි වැඩ වෙසෙන කල්හි ආයුෂ්මත් මේසිය හිමි බුදුරදුන්ගේ උපස්ථායක විය. එකල්හි දිනක් මේසිය හිමියෝ බුදුරදුන් වෙත පැමිණ උන් වහන්සේට වැද නමස්කාර කොට තමන් ජන්තුගාමට පිණිස පාන පිණිස යාමට කැමැති බව දන්වා සිටියහ. බුදුරජාණන් වහන්සේ ඊට අනුමැතිය ලබා දුන්හ.

එවිට ආයුෂ්මත් මේසිය හිමි පෙරවරුවෙහි සිවුරු හැඳ පෙරවාගෙන ජන්තුගාමයට පිණිස පාන පිණිස වැඩම කොට දන් වළඳා පස්වරුවෙහි කිම්කාලා ගං තෙරවට පැමිණියේ ය. කිම්කාලා ගං තෙර සක්මන් කරමින් සිටින විට එහි රමණීය වූ ප්‍රසාදය දනවන අඹවනයක් දුටුවේ ය. ප්‍රධන් (නිවන් සඳහා) විරිය වැඩීමට මෙම අඹ වනය මනා ස්ථානයක් වශයෙන් සැලකූ මේසිය හිමි බුදුරජාණන් වහන්සේ අවසර දෙන්නේ නම් එහි යාමට කල්පනා කළේ ය.

නැවත බුදුරජාණන් වහන්සේ වෙත ගිය මේසිය හිමි තමන් පිණිස පානය කළ ආකාරයත් කිම්කාලා නම් නදී තෙර සක්මන් කරන විට රමණීය වූ වනය දුටු බවත් එහි බවුන් වැඩීමට රුචියක් ඇති වූ බවත් බුදුරජාණන් වහන්සේ අවසර දෙන්නේ නම් එහි ගොස් භාවනා කිරීමට කැමැති බවත් දන්වා සිටියේ ය. මෙහි දී බුදුරජාණන් වහන්සේ සඳහන් කළේ තමන් වහන්සේ තනි ව වැඩ සිටින හෙයින් තවත් හික්ෂුවක් වඩිනා තුරු මදක් ඉවසා සිටින ලෙසයි. භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මෙලෙස සඳහන් කළ කල්හි මේසිය හිමි දෙවන වතාවටත් කිම්කාලා නදී තෙර අඹවනයට බවුන් වැඩීමට යාමට අවසර ඉල්ලී ය. දෙවන වතාවටත් බුදුරජාණන් වහන්සේ පළමු පිළිතුර ම දුන්හ. ඉන්පසු තෙවන වතාවට ද මේසිය හිමි සඳහන් කළේ බුදුරදුන් සියලු කටයුතු නිම කළ කෙනෙකු බවත් තමාට තවදුරටත් ධර්ම මාර්ගයෙහි ක්‍රියා කිරීම් වශයෙන් බවුන් වැඩීමට ඇති හෙයින් අඹ වනයට යාමට අවශ්‍ය ම බවත් ය.

බුදුරජාණන් වහන්සේ මෙහි දී සඳහන් කළේ "මේසිය, ඔබ ප්‍රධන් විරිය වැඩීමට යා යුතු යැයි පවසන්නේ නම් ඊට සුදුසු කාලය වශයෙන් සිතන්නේ නම් කැමැත්තක් කරන" ලෙසයි. බුදුරදුන් මෙසේ සඳහන් කළ කල්හි මේසිය හික්ෂුව හුනස්නෙන් නැගිට භාග්‍යවතුන් වහන්සේ සකසා වැද පැදකුණු කොට එම අඹවනය වෙත වැඩම කළේ ය. අඹවනයට ගොස් එහි එක් ගසක් මුල වාඩි වී භාවනා කිරීම ආරම්භ කළ මේසිය හිමියන්ගේ සිතට අකුසල විතර්ක හටගැනුණි. ඒ අනුව කාමවිතර්ක, ව්‍යාපාද විතර්ක, විහිංසා විතර්ක පැමිණ සිතෙහි තැන්පත් බව නැති කළේ ය. සිතට කාමාදි කෙලෙස් ගලා එන්නට විය. මේසිය හිමි යළි යළිත් උත්සාහ කළ ද සිතට නැඟුණු අකුසල විතර්කයන්ගෙන් සිත මුදවා ගැනීමට උන් වහන්සේ අසමත් වූහ. තමන් වැනි සැදහැයෙන් ගිහිගෙයින් නික්ම පැවිදි වූ හික්ෂුවකගේ සිතට මෙලෙස යළි යළිත් කාමාදි විතර්ක පැන නැගීම ගැන මේසිය හිමි පුදුමයටත් සංවේගයටත් පත් විය. තමාගේ සිත එකඟ කර ගැනීමට නොහැකි වූ මේසිය හික්ෂුව යළිත් බුදුරජාණන් වහන්සේ වෙත පැමිණීමට තීරණය කළේ ය.

තමන් සිදු කිරීමට අපේක්ෂා කළ භාවනා කටයුතු අසාර්ථක වූ මේසිය හික්ෂුව පෙරළා බුදුරජාණන් වහන්සේ වෙත පැමිණ වැද නමස්කාර කොට කිම්කාලා නදී තෙර අඹ වනයෙහි බවුන් වැඩීමට ගිය තමාගේ සිතට නැඟුණු කාම, ව්‍යාපාද, විහිංසා යන ත්‍රිවිධ විතර්ක පිළිබඳව බුදුරදුන්ට සඳහන් කළේ ය. මෙහි දී භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මේසිය හිමියන්ට දේශනා කළේ නොපැමිණි විමුක්තිය සාක්ෂාත් කිරීම සඳහා කරුණු පහක් නිතර ප්‍රගුණ කළ යුතු බවයි. එනම්:

1. නොපැමිණි විමුක්තියට පත්වීම සඳහා කල්‍යාණ මිත්‍රයන් ඇතිබව (කල්‍යාණමිත්තෝ හෝති), කල්‍යාණ මිත්‍රයන් සහාය කොට සිටීම (කල්‍යාණසහායෝ), කල්‍යාණ මිත්‍රයන්ට අවනත බව (කල්‍යාණසම්පවංකෝ) අවශ්‍ය වේ.

සම්බුද්ධ ශාසනයෙහි ශාසන බුන්මවර්යාවෙහි සාර්ථකත්වය සම්පූර්ණයෙන් ම රඳා පවත්නේ කලාණ ගුණ ඇති සත්පුරුෂයන්ගේ ආශ්‍රය මතයි. ධර්මශ්‍රවණය කිරීමටත් ධර්ම මාර්ගයෙහි ධේර්යයෙන් විර්යයෙන් ඉදිරියට ගමන් කිරීමටත් කලාණ මිත්‍රයන්ගෙන් ඉටුවන මෙහෙය අනල්ප ය. මෙහි දී කලාණ මිත්‍රයන් හඳුනා ගැනීමට අප දක්ෂ විය යුතු ය, බුද්ධිමත් විය යුතු ය. එසේ නොවුණ හොත් කලාණ මිත්‍රයන් මුණ ගැසුණ ද ඔවුන් මගහැරී යයි. කලාණ මිත්‍රයන් හඳුනා ගැනීමටත් ඔවුන්ගෙන් ධර්ම අනුග්‍රහ ලබා ගැනීමටත් හැකි වන්නේ අප තුළ ද සුවච්ච, ගුණගරුක බව, කෘතචේදීත්වය, පරිත්‍යාගශීලීත්වය, අවංකභාවය, අනතිමානී බව ආදී ගුණාංග තිබුණහොත් පමණි. එසේ නොවුණහොත් කලාණමිත්‍රත්වය අහිමි වනු ඇත.

2. සිල්වත්ඛව, ආචාරගෝචර සම්පන්නබව, කුඩා වරදෙහි පවා බිය දක්නා බව, සමාදන් වූ සීල්පදයන්හි හික්මීම යන කරුණු අවශ්‍ය කෙරේ.

සම්බුදු සසුනෙහි ශීල, සමාධි, ප්‍රඥා යන ත්‍රිවිධ ශික්ෂාවෙහි ශීලය ආරම්භක පදනමයි. ශීලය නැති විට සමාධි, ප්‍රඥා යන අංග දෙක සාර්ථක නොවේ. බුදුරදුන් තම ශ්‍රාවකයන්ට උකින් නිදහස්වීමේ මාවත වශයෙන් නිතර අනුශාසනා කළේ ශීලයෙහි පිහිටා සමථ විදර්ශනා වඩනා ලෙසයි. තම කායික වාචසික සංවරය පිළිබඳව දැඩි අවධානයෙන් සිටිමින් කුඩා වූ ද වරදක් නොවන ලෙස තම වර්යාවෙහි හික්මීමක් ඇති කර ගැනීම මෙමගින් සිදු වේ.

3. කෙලෙස් දුරුකිරීමට හිතවූ සිත දියුණු කිරීමට උපකාරවත් වූ දසකථාවන්හි නිතර යෙදීම අවශ්‍ය වේ. එම දසකථා නම්,

- i. අල්පේච්ඡතාව පිළිබඳ කථා (අප්පිච්ඡකථා)
- ii. ලද දෙයින් සතුටුවීම පිළිබඳ කථා (සන්තුට්ඨිකථා)
- iii. විවේකයෙහි අනුසස් පිළිබඳ කථා (පව්චේකකථා)
- iv. පිරිස (නැතහොත්) කෙලෙස් සමග නොගැටීමෙහි ආනිසංස පිළිබඳ කථා (අසංසට්ඨකථා)
- v. විර්යය පිළිබඳ කථා (විරියාරම්භකථා)
- vi. සීලයෙහි ආනිසංස පිළිබඳ කථා (සීලකථා)
- vii. සමාධියෙහි ආනිසංස පිළිබඳ කථා (සමාධිකථා)
- viii. ප්‍රඥාවෙහි ආනිසංස පිළිබඳ කථා (පඤ්ඤාකථා)
- ix. කෙලෙසුන්ගෙන් මිදීමෙහි ආනිසංස පිළිබඳ කථා (විමුක්තිකථා)
- x. කෙලෙසුන්ගෙන් මිදීමෙහි නුවණෙහි ආනිසංස පිළිබඳ කථා (විමුක්තිඤ්ඤාණදස්සනකථා)

ධර්ම මාර්ගයෙහි ගමන් කිරීමේ දී වචනයේ සංවරය හා එය නිවැරදි අයුරින් කළමනාකරණය කර ගැනීම බෙහෙවින් වැදගත් වේ. භාග්‍යවතුන් වහන්සේ දේශනා කළේ ශ්‍රාවකයකු විසින් යමක් කථා කිරීමේ දී දෘඪ කථාවක් පමණක් කළ යුතු බවයි. එසේ නැතිනම් ආර්ය තුෂ්ණිමිභාවයෙන් සිටීමට උත් වහන්සේ අනුශාසනා කළහ (ධම්මී වා කථා අරියෝ වා තුෂ්ඨිභාවෝ).

4. අකුසල දහම් දුරුකිරීමටත් කුසලදහම් වැඩීමටත් ඇරඹූ විර්ය ඇත්තේ දැඩි පරාක්‍රමයෙන් යුක්ත වූයේ කුසලදහම්හි අත් නොහරින ලද උත්සාහ ඇතිව වාසය කිරීම.

ධර්මයෙන් නිසි ඵල නෙළා ගැනීමට නම් ශ්‍රාවකයකු තුළ දැඩි විර්යයක් තිබිය යුතු ය. එබැවින් ධර්ම මාර්ගයෙහි විවිධ අනුශාසනාවල දී බුදුරජාණන් වහන්සේ විර්යයෙහි වැදගත්කම අවධාරණය කොට තිබේ. ඒ අනුව සත්තිස් බෝධිපාක්ෂික ධර්මයන්හි දී සතර සමාග් ප්‍රධාන විර්ය වශයෙන් ද, පංච

බල ධර්මයන්හි දී විරිය බල වශයෙන් ද, පංච ඉන්ද්‍රිය ධර්මයන්හි දී විරිය ඉන්ද්‍රිය වශයෙන් ද, සත්ත බොජ්ඣංග ධර්මයන්හි දී විරිය සම්බොජ්ඣංග වශයෙන් ද, ආර්ය අෂ්ටාංගික මාර්ගයෙහි දී සම්මා වායාම වශයෙන් ද විරිය වැඩීමේ අවශ්‍යතාව දක්වා තිබේ. සම්බුදු සසුනෙන් ප්‍රතිඵල ලද හැක්කේ විරියවන්තයන්ට මිස කුසිතයන්ට නොවන බව අවධාරණය කෙරේ (විරියවන්තස්සායං ධම්මෝ නායං ධම්මෝ කුසිතස්ස). සාමාන්‍ය ගෘහස්ථ ජීවිතයෙහි දී දැනේ විරියයෙන් දහඩිය හෙළා දැහැමිව දැඩි උත්සාහයෙන් ධනය ඉපයීමට අනුශාසනා කරන බුදුරජාණන් වහන්සේ ආධ්‍යාත්මික ගමන් මගෙහි දී තම සම්, මස්, නහර, ලේ සිදී යාම දක්වා වුව ද විරිය කොට තම ආධ්‍යාත්මික ඉලක්ක සපුරා ගත යුතු බව අවධාරණය කොට තිබේ. සසර අතිදීර්ඝ කාලයකට වරක් මුණ ගැසෙන සම්බුදු සසුනක ක්ෂණ සම්පත්තිය ලද මේ දුර්ලභ අවස්ථාව මගහැරීමට නොදී අප්‍රමාදීව ක්‍රියා කිරීමේ වැදගත්කම භාග්‍යවතුන් වහන්සේ නිරතුරුව පෙන්වා දී තිබේ.

5. රූපාදි ස්කන්ධ පංචකයේ හටගැනීම් නිරුද්ධවීම් පිරිසිදු දැන ගැනීමට සමත් වූ පිරිසිදු වූ කෙලෙස් සිදලීමටත් සමත් වූ දුක් දුරුකිරීමට හේතු වූ ප්‍රඥාවකින් යුක්තවීම.

නොපැමිණි විමුක්තිය සාක්ෂාත් කර ගනු කැමැති ශ්‍රාවකයකු විසින් ඉහත සඳහන් කරුණු පහ නිරතුරුව උපකාරවත් කර ගත යුතු ය. නිතිපතා ඉහත කරුණු තම ජීවිතයේ අංග බවට පත් කර ගනිමින් සියලු කටයුතු සංවිධානය කර ගත යුතුය. තමාගේ සිත, කය හා වචනය යන තුන්දොරින් ඉහත කරුණු පහ ක්‍රියාත්මක කළ යුතු ය. උදෑසන අවදි වූ මොහොතේ පටන් රාත්‍රී නින්දට යන මොහොත දක්වා ම ඉහත කරුණු පහට අභිමුඛව තම වර්යා සංවිධානය කරගැනීම අවශ්‍ය කෙරේ. ධර්ම මාර්ගයෙහි ඉදිරියට යමින් ක්‍රමයෙන් තමා කුළ පවත්නා ලෝභාදි අකුසල දුරුවන්නේ එවිටයි.

ඉහත සඳහන් කරුණු පහ අනුව තම ජීවන පැවැත්ම කළමනාකරණය කර ගනිමින් ඒ මත පිහිටා මත්තෙහි තවත් ගුණාංග 4ක් ප්‍රගුණ කළ යුතු ය. ඒ අනුව,

1. රාගය ප්‍රතීණ කිරීම සඳහා අසුභ භාවනාව වැඩිය යුතු ය.

තම සිරුරෙහි පවත්නා කෙස්, ලොම්, නිය, දත්, සම් ආදි කුණප කොටස්හි පවත්නා පිළිකුල් බව නුවණින් මෙනෙහි කිරීමෙහි පුද්ගලයන් අරහයා හටගන්නා රාගය ක්‍රමයෙන් දුරුවේ. අප සිතට නිතර රාගය හටගන්නේ ශරීරයන් පිළිබඳ සුභ සංඥාව හේතුවෙනි. මෙලෙස අසුභය වැඩීමෙන් සිරුරෙහි යථා ස්වභාවය තේරුම් ගැනීමටත් එමගින් රාගය ප්‍රතීණ කිරීමටත් අවස්ථාව සැලසේ. අසුභය වැඩීම හුදෙක් ජීවිතයේ සෘණාත්මක අංශය (අසුභවාදී පැත්ත) ඉස්මතු කිරීමක් නොව අප ජීවිතයේ යථාර්ථය තේරුම් ගැනීමට ගන්නා උත්සාහයකි. එමගින් සුභ, අසුභ දෙක ම දුරුකොට තම ජීවිතයෙහි යථාර්ථය තේරුම් ගැනීමට අවස්ථාව උදාවේ.

2. ව්‍යාපාදය දුරු කිරීම සඳහා මෛත්‍රී භාවනාව වැඩිය යුතු ය.

අප සිත නිතර අසහනයට දොම්නසට පීඩනයට පත්වන්නේ අන් අය පිළිබඳව ඇති වන අමනාපය හේතුවෙනි. අන් අයගේ වැරදි අඩුපාඩු නිසාත් තමා කැමැති ලෙස අන් අය ක්‍රියා නොකිරීම නිසාත් අන් අය පිළිබඳ අමනාපය, තරහ හටගෙන එය ක්‍රෝධය බවට පත් ව උපනාහ නමැති පළිගැනීම දක්වා සිත දරුණු බවට පත් වේ. සිතෙහි ක්‍රෝධය පවත්නා තාක් සිතට සහනයක් සතුටක් නොමැත. අප කෙතරම් ධනවත් උගත් අය වුව ද අන් අයකු පිළිබඳව සිතෙහි තරහක් ඇති විට තමා සතු කිසිදු සම්පතකින් සැපයක් නොලැබේ. ඒ සියල්ල මැඩගෙන සිතෙහි අසහනය පීඩනය ඉස්මතු වේ. එබැවින් නිර්වාණය නමැති ක්ෂේම භූමියට පත්වනු කැමැති නුවණැත්තකු විසින් ධර්ම මාර්ගය ආරම්භයෙහි දී ම වැඩිය යුතු කමටහන් ලෙස දක්වා ඇත්තේ මෛත්‍රී භාවනාවයි. මානසික ආතතියෙන් යුතු අයගේ මානසික සුවය සඳහා වර්තමානයෙහි සියලු මනෝවෛද්‍යවරුන් එකහෙලා නිර්දේශ කරන උපදේශයක් නම් මෛත්‍රී භාවනාව ප්‍රගුණ කිරීමයි. මෙය හුදෙක් නිවන සඳහා පමණක් නොව දෛනික ජීවිතයෙහි මානසික පීඩා අවම කර ගෙන සුවසේ ජීවත්වීම සඳහා වැඩිය යුතු මූලික ගුණාංගයකි.

3. සිතට නැගෙන විතර්ක දුරුකිරීම සඳහා ආනාපානසති භාවනාව වැඩිය යුතු ය.

සිතෙහි ස්වභාවය ඇස්, කන්, නාසාදි ඉන්ද්‍රියවලට ගෝචර වන රූප, ශබ්ද, ගන්ධාදි අරමුණු ඔස්සේ නිතර අතීතයට දිව යාමයි. තමා දැක්ක, ඇසූ දේ ඔස්සේ විතර්ක හට ගනිමින් සිත වේගයෙන් අතීතයට හා අනාගතයට දිව යමින් වර්තමානයෙහි ජීවත්වීමේ අවස්ථාව අහිමි කර ගනී. සිතට සැබෑ සහනය සතුට පවතින්නේ සම්මා සතිය ඔස්සේ වර්තමානයෙහි සිත පිහිටුවා ගැනීමට දක්ෂ වූ පමණටයි. සිතට නැගෙන විතර්ක අඩු කර ගනිමින් වර්තමානයෙහි සිත පිහිටුවා ගැනීමෙහි ප්‍රධාන කමටහනක් ලෙස බුදුදහමෙහි දැක්වෙන්නේ ආනාපානසති භාවනාවයි. ලොව පහළවන සෑම සම්මා සම්බුදුරජාණන් වහන්සේ නමක් විසිනුත් බොහෝ රහතන් වහන්සේලා විසිනුත් තම සිතෙහි විතර්ක දුරුකොට සමාධිය දියුණු කිරීමේ ප්‍රධාන භාවනා ක්‍රමයක් ලෙස භාවිත කරන්නේ ආනාපානසතියයි. එබැවින් නිවන් මගෙහි හික්මෙනු කැමැති ශ්‍රාවකයන් විසින් තම ශරීරයෙහි නිරතුරුව සිදුවන ආස්වාස ප්‍රස්වාස වෙත සිතිය පිහිටුවා ගනිමින් ආනාපානසති භාවනාව ප්‍රගුණ කිරීමෙන් සිතට නැගෙන විතර්ක දුරුකොට සිතිය හා නුවණ දියුණු කර ගැනීමට උත්සාහවත් විය යුතු ය.

4. අස්මිමානය (මම, මගේ, මගේ ආත්මය යන මිථ්‍යා අදහස්) දුරුවීම සඳහා අනිත්‍ය සංඥාව වැඩිය යුතු ය.

අනිත්‍ය සංඥාව වඩන තැනැත්තාට අනාත්ම සංඥාව පිහිටයි. අනාත්ම සංඥාවෙන් ක්‍රියාකරන තැනැත්තා අස්මිමානය මූලිකුපුටා දැමීමට පැමිණෙයි. ඉහත උපදෙස් අනුව ක්‍රියා කිරීමෙන් මෙලොව දී ම නිර්වාණාවබෝධය සාක්ෂාත් කිරීමට පැමිණෙයි.

විත්ත සන්තානයෙහි පවත්නා සංයෝජන අතර සක්කායදිට්ඨිය ප්‍රබල ම සංයෝජනයකි. එනම් තම කය හා සිත සුභ, සැප, නිත්‍ය, ආත්ම වශයෙන් සිතා සිටීමයි. මෙම වැරදි ආකල්පය හෙවත් විපල්ලාසය දුරුවීම සඳහා රූප, වේදනා, සඤ්ඤා, සංඛාර, විඤ්ඤාණ යන ස්කන්ධ පංචකය නිරතුරුව සමුදය, අත්ථංගම, අස්සාද, ආදීනව, නිස්සරණ වශයෙන් යළි යළිත් නුවණින් මෙනෙහි කිරීම අවශ්‍ය කෙරේ. සෝවාන් වීමේ දී සක්කාය දිට්ඨිය දුරුවන අතර එමගින් සසර ගමන් මග ආත්මභාව හතකට සීමා කෙරෙනු ඇත. අස්මිමානය යන 'මම වෙමි' යන සංකල්පය මත පිහිටා තමා අන් අය හා සසඳන ස්වභාවයයි. අස්මිමානය සම්පූර්ණයෙන් දුරුවන්නේ අර්හත්භාවයේ දී ය. ඒ දක්වා අප කළ යුත්තේ අස්මිමානය අඩුවන අයුරින් නිතර අනිත්‍ය සංඥාව වැඩීමයි. ආරම්භයේ දී අනතිමානී ගුණය දියුණු කර ගත යුතු ය. එනම් දැඩි මානය අඩුවන අයුරින් ක්‍රියා කිරීමයි. අස්මිමානය තවදුරටත් දුරුකර ගැනීම සඳහා ස්කන්ධ පංචකයේ අනිත්‍ය මෙනෙහි කිරීමත් එහි දුක්ඛ හා අනාත්ම ස්වභාවය තේරුම් ගැනීමත් අවශ්‍ය වේ. මෙලෙස අනිත්‍ය, දුක්ඛ, අනාත්ම යන ත්‍රිලක්ෂණය තේරුම් ගත් පමණට දුකෙහි කළකිරෙන අතර එමගින් දුකෙන් මිදීමට ද අවස්ථාව උදාවේ.

මේසිය සූත්‍රයෙන් දැක්වෙන්නේ නිවන් මගෙහි හික්මෙන තැනැත්තකු විසින් තම ආධ්‍යාත්මික ගමන් මගෙහි සාර්ථකත්වය, එහි වේගය වඩාත් දියුණු කර ගැනීම සඳහා භාවිත කළ යුතු ඉතා වටිනා අනුශාසනාවන් ය. කල්‍යාණ මිත්‍ර ආශ්‍රයේ පටන් අනිත්‍ය සංඥාව වැඩීම දක්වා අනුපූර්ව ප්‍රතිපදාවක් ඔස්සේ කරුණු ක්‍රමානුකූලව පෙළ ගස්වා ඒවා එකිනෙක ප්‍රගුණ කිරීමේ වැදගත්කම අවධාරණය කොට තිබේ. එබැවින් අප ද මෙම කරුණු අප ජීවිතයෙහි වඩ වඩාත් දියුණු කර ගැනීමට නිරතුරුව උත්සාහ ගැනීම මේ ජීවිතයේ දී උපරිම ආධ්‍යාත්මික දියුණුවකට තම සිත පත් කර ගැනීමට මහෝපකාරී වේ. ඒ සඳහා අප්‍රමාදී ව ක්‍රියා කරමු.

ඔබ සැමට තෙරුවන් සරණයි !

ලොස් ඇන්ජලිස් බෞද්ධ විහාරස්ථානයෙහි මාසික සීල සමාදානය

බු.ව. 2559 (9/27/2015) බිතර පුන් පොහෝදා